

Darul Duhului și darurile – Faptele Apostolilor capitolele 2, 8, 10 și 19

Timpul se împlinise acum. Dumnezeu S-a revelat. Israel ar fi trebuit acum să mărturisească, că Mesia al său era și Emanuel, Dumnezeu *cu noi*, și credința ar fi trebuit să recunoască în moartea și învierea Domnului cum Dumnezeu este *pentru noi*. Dar Dumnezeu era acum în momentul când să lase să Se reveleze într-un caracter cu totul nou, și anume ca Dumnezeu *în noi* – un pas uriaș înainte. Însă aceasta era posibil numai după ce a curs sângele prețios al lui Hristos. Duhul Sfânt putea să locuiască numai acolo unde a fost stropit acest sânge prețios. De aceea ei s-au strâns potrivit cuvintelor Domnului și au așteptat ca nu după multe zile să fie botezați cu Duhul Sfânt, așa cum le-a spus El.

»Și, pe când se împlinea ziua Cincizecimii, erau toți împreună la un loc.« Așa prezintă Dumnezeu acest nou cu propria Sa înțelepciune. Deodată a venit un sunet de sus, și Duhul Sfânt S-a coborât din cer. I-a plăcut lui Dumnezeu să dea un semn vizibil, care însoțea acest eveniment, care niciodată nu a avut loc până atunci - »un sunet din cer, ca vuietul unui suflu puternic, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și s-au așezat peste fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.« Desigur este adevărat că Duhul Sfânt a coborât deja mai înainte, dar ca să locuiască numai într-*un singur* Om, Omul Hristos Isus. La El nu era necesară nici o pregătire. Tot felul în care Duhul Sfânt a coborât peste El, înfățișarea exterioară, pe care El a ales-o pentru aceasta, dovedesc diferența mare între El, în Cel care nu era păcat, și noi, oricât de binecuvântați și eliberați am fi noi. Este însă realitate, că prin lucrarea măreață a lui Dumnezeu în har, prin faptul că El, Cel care nu a cunoscut nici un păcat, a suferit judecata și moartea și a înviat în putere, noi prin aceasta am fost eliberați atât de vina păcatului nostru cât și de puterea păcatului.

Pentru Domnul Isus Duhul Sfânt a apărut în înfățișarea unui porumbel, un simbol foarte frumos al felului în care Duhul Sfânt S-a conformat Omului acela peste care El putea să vină fără sânge și în care putea să rămână. Când El S-a coborât peste El, Fiul Omului, El putea să ia înfățișarea acestui simbol binecunoscut al curăției. Însă la oamenii, la credincioșii care erau adunați în Ierusalim, ca acolo să aștepte puterea de sus, pe care Domnul le-a făgăduit-o, nu era înfățișarea unui porumbel, ci erau limbi împărțite, ca de foc, o imagine foarte potrivită. Aceste limbi erau împărțite deoarece Dumnezeu voia să dea acum o mărturie puternică și vastă. Dacă și Israel avea o responsabilitate deosebită, în ceea ce privește mărturiile pentru țara aceasta și poporul acesta, Dumnezeu voia să arate aici prin limbile împărțite că vestea bună va fi adusă națiunilor așa cum a fost adusă iudeilor. Aceste limbi erau pe de o parte »împărțite«, iar pe de altă parte erau »ca de foc«. Păcatul a fost deja judecat la cruce. În om era ceva, care trebuia judecat, și aceasta a avut loc în moartea lui Hristos, jertfa pentru păcat.

De aceea limbile ca de foc erau o mărturie pentru faptul că totul era prin har (oricât de mare ar fi fost desfășurarea de forță a Duhului Sfânt). Ca întotdeauna, când este vorba de păcat, harul domnește prin dreptate prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Deci Domnul înfăptuiește ceea ce spusese mai dinainte ucenicilor. În îndurarea Sa El vorbește acum oamenilor în diferite dialecte, aceluia pe care El în nemulțumirea Sa i-a condamnat. În felul acesta trebuiau vestite lucrările minunate ale lui Dumnezeu fiecărei națiuni de sub cer. Acest eveniment a provocat pretutindeni atenția. Urechile și sufletele erau pline de tot felul de presupuneri cu privire la aceste apariții neobișnuite, care niciodată nu au mai fost. Însă Petru explică, că aceasta este ceea ce pe baza cuvintelor profetice demne de

încredere trebuia să aibă loc. El nu spune că era împlinirea textuală a profeției lui Ioel în toată dimensiunea ei, ci: »aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel«; deci nu era altceva. *Împlinirea* textuală a acesteia va avea loc într-o zi viitoare. Dar nu era potrivit, că oamenii vorbeau disprețuitor despre acest eveniment, ci el trebuia primit și prețuit ca ceva venind de la Dumnezeu. Se spune: »Aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel: „Și va fi în zilele din urmă, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”.« Este vorba numai de principiul general al acestei prorocii. În sens strict, toți cei prezenți erau iudei, chiar dacă erau reprezentate toate națiunile și dialectele de sub cer. Pentru un ochi deschis, în aceasta era cuprinsă aluzia a ceea ce Dumnezeu voia să împlinească la timpul potrivit.

Totdeauna este important să fim foarte atenți la Cuvântul lui Dumnezeu. În desfășurarea puterii Duhului Sfânt în aceste zile vedem nu numai *un lucru*, ci o diversitate de efecte. Noi nu avem voie să limităm acțiunea Duhului Sfânt numai la un anumit domeniu. În primul rând vedem împlinirea făgăduinței Tatălui, și anume, realitatea nespuse de mare, că Duhul Sfânt *Însuși* ca persoană a fost trimis din cer. Vedem apoi, cum se împlinește asigurarea Domnului Isus, că ucenicii vor fi curând botezați cu Duhul Sfânt; prin aceasta a luat naștere »*un singur trup*«. Cu siguranță ei nu au știut încă ce înseamnă acest un singur trup. Îndrăznesc să spun, că nu a fost nici măcar un credincios care a înțeles aceasta cu adevărat în acea zi. *Învățătura* despre *un singur trup* nu a fost încă revelată până în momentul acela. Pentru aceasta a fost prevăzut un alt vas, un slujitor al lui Dumnezeu potrivit pentru aceasta, care a vorbit despre sine însuși ca fiind „o stârpitură”. Se poate chiar spune, că acest adevăr nu a putut fi revelat mai înainte, până în momentul când iudeii au respins mărturia harului Său. Abia atunci când națiunile au fost efectiv chemate sau cel puțin erau pe cale să fie chemate, putea acest *un singur trup*, constituit din iudei și națiuni, să fie format prin Duhul Sfânt trimis din cer și să devină vizibil în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Puterea care forma acest *un singur trup*, Persoana dumnezeiască, singura care putea să-l formeze, Duhul Sfânt, a fost dată aici: »Dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duh Sfânt.« La aceasta nu sunt încă amintite mai detaliat consecințele acestui rezultat.

Dar prorocul a mai spus, că vor avea loc semne și minuni, și așa a fost. La aceasta s-a mai adăugat, că Domnul a împărțit diferite daruri pentru lucrarea Sa de pe pământ. »Suindu-Se în înălțime ... a dat daruri oamenilor«, - »și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători«. Este clar, că aceasta a avut loc prin Duhul Sfânt, sau, așa cum se spune în 1 Corinteni 12: »Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos«.

Toate aceste lucruri, pe care nu avem voie să le confundăm, au fost date în același moment în ziua aceea. O altă urmare a acestui adevăr mare era faptul că Duhul Sfânt locuia acum în fiecare credincios în parte. Vedem deci, că în ziua de Rusalii s-a împlinit atât ceea ce era cu privire la fiecare persoană în parte, cât și ceea ce era comun pentru ele, atât binecuvântări universale cât și binecuvântări speciale, toate diferite între ele. Epistolele tratează diferitele aspecte ale acestei teme mărețe. În seara aceasta vreau să mă ocup mai îndeaproape cu realitatea mare a darului Duhului Sfânt, spre deosebire de acțiunea Sa în fiecare mădular în parte. Aceste daruri sunt diferite între ele, Darul *Însuși* este și rămâne unul singur, Duhul Sfânt. Cu privire la daruri sunt multe diferențe mari, cu privire la un singur Duh nu sunt diferențe. Dacă este înțeles adevărul, că Duhul Sfânt este o Persoană a Dumnezeirii, care a coborât din cer ca să locuiască în fiecare credincios și în Adunare, atunci aceasta este foarte clar. Este împotriva adevărului să se vorbească de diferențe cu privire la El. Este posibil ca El să-Și arate puterea sub forme diferite; bucuria cu privire la prezența Sa s-ar putea să nu fie

savurată de toți în aceeași măsură; dar rămâne valabilă realitatea (și există ceva mai prețios decât realitatea?), că El Însuși, Duhul lui Dumnezeu, locuiește în aceeași măsură în fiecare care crede, în fiecare care se odihnește în lucrarea de salvare înfăptuită de Domnul Isus.

Noi nu avem voie să trecem cu vederea nici faptul, că El este atât *în noi* cât și *la noi*. Așa găsim aici chiar de la început, că limbile de foc s-au așezat pe fiecare în parte, dar și că toată casa a fost umplută de un sunet din cer, ca vuietul unui vânt puternic. Se poate deci vorbi despre o însușire dublă a prezenței Duhului Sfânt, - aceea, că a rămas pe fiecare în parte, și aceea, cu caracter general, că a umplut toată casa în care ședea. Același lucru putem vedea pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor, și anume, că Duhul Sfânt *este de față*, dar și că El este *în fiecare* din ei. Când, de exemplu, casa în care erau ei s-a mișcat, ce are aceasta a face cu faptul că Duhul lui Dumnezeu locuia în una sau alta din persoane? Duhul Sfânt era prezent, și prezența Lui era simțită în mijlocul lor. Când Anania și Safira au mințit, cum se poate atunci spune că aceasta interesa pe un credincios mai mult decât altul? Se spune explicit, că ei nu au mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu. Însă era Dumnezeu, Cel care era prezent în Adunare. Era Dumnezeu, Cel care coborâse, și care acum putea să locuiască pe căi drepte și totuși potrivit cu harul Său deplin, da, potrivit cu cea mai binecuvântată expresie imaginabilă a harului Său, în aceia care nu numai au fost păcătoși, ci care tocmai de aceea aveau o oroare profundă față de răul pe care l-au moștenit de la Adam. Însă cu toate acestea, în ciuda a ceea ce au fost, în ciuda – așa cum simțeau foarte bine – că erau încă despărțiți de Hristos, harul lui Dumnezeu în darul Fiului Său era așa de prețios, dragostea Sa pentru ei, dovedită în moartea și învierea Domnului, era așa de deosebit de bogată, că Duhul Sfânt putea coborî și locui în ei în mod just și spre gloriificarea Tatălui și a Fiului.

Din acest motiv găsim de asemenea, că pretutindeni se vorbește despre Duhul lui Dumnezeu în acest sens, și anume, nu numai ca locuind în fiecare credincios în parte, nu, ci și ca fiind prezent la ei, atunci când erau adunați sau erau la lucru pentru El. Așa citim de exemplu (capitolul 8), că Duhul Sfânt spune evanghelistului Filip: »Apropie-te și alătură-te carului acestuia!« Mai înainte un înger al Domnului i-a dat direcția în care să meargă. Dar de îndată ce era vorba să ajute unui suflet, nu era un înger, ci Duhul, Cel care i-a vorbit. Îngerul a fost folosit numai pentru a-i arăta drumul hotărât pentru el în providența lui Dumnezeu, ceva care este valabil și astăzi. Chiar dacă noi nu vedem îngerii și probabil nu suntem conștienți de ei, totuși aceasta este valabil și astăzi tot așa cum a fost atunci. Tot așa este și cu Duhul Sfânt. S-ar putea să nu-L auzim așa cum L-a auzit Filip atunci; realitatea însăși este tot așa de sigură ca și în ziua aceea. El, Duhul, este la lucru potrivit cuvintelor Domnului. Desigur El așteaptă ocazia potrivită, probabil o stare de inimă, pe care numai El o poate produce, însă El lucrează și astăzi tot așa de sigur ca și atunci. Puțin mai târziu, în capitolul 13, auzim de exemplu pe Duhul spunând: »Puneți-Mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat«. Aici se vede clar, cum Duhul lui Dumnezeu nu numai lucrează *în ei*, căci aici nu auzim, că El a lucrat în Saul sau în Barnaba. La citirea acestui loc ai mai mult impresia, că aceasta venea din afară, adică era un cuvânt *despre ei*, și nu *adresat lor* și cu atât mai puțin o lucrare *în ei*. După cum știm toate aceste trei lucruri sunt importante la locul lor. Duhul Sfânt era realmente în ei, și anume mai dinainte. Însă Duhul Sfânt Se arată aici ca o Persoană a Dumnezeirii, care S-a coborât ca să facă lucrarea harului spre onoarea Domnului. Se poate întâlni aceasta pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor. Cu o altă ocazie (Faptele Apostolilor 16) Duhul lui Isus a îndreptat pe apostol în direcția spre care el trebuia să meargă. Nu este necesar să dăm alte exemple.

Dar mai există un alt punct foarte important, care produce greutatea unor suflete, și anume felul diferit cum a fost împărțit Duhul Sfânt. Necredința, în mod deosebit aceea care îl face pe om superstițios (face orice ca el să cadă tot mai adânc, respingând tot ce este dumnezeiesc), scoate mereu în evidență această problemă. Fie că necredința se face remarcată în glorificarea omului sau în totală indiferență față de Dumnezeu și de lucrurile referitoare la sufletul omenesc, - în ambele cazuri ea dorește să folosească comunicările Duhului Sfânt ori pentru a tăgădui că astăzi se poate poseda Duhul Sfânt tot așa ca atunci, ori să preamărească unele înșelătorii religioase, prin care s-ar putea ajunge sigur la posedarea darului Duhului Sfânt.

Din acest motiv doresc să studiez diferitele ocazii în care ni se face cunoscut darea Duhului Sfânt. Sper ca prin aceasta fiecare, care se supune Cuvântului lui Dumnezeu, să vadă că Duhul Sfânt nu a fost nicidecum dat la voia întâmplării, că omul ca atare în această privință nu a avut nici un rol, că în această formă de distribuire a Duhului Sfânt nu a existat nimic prin care încrederea chiar și a celui mai slab copil al lui Dumnezeu putea fi zdruncinată, - dimpotrivă, că sufletele noastre printr-o bună sau relativ bună cunoaștere a intențiilor lui Dumnezeu revelate nouă sunt întărite, prin aceea că sentimentul nostru cu privire la harul Său și înțelepciunea Sa se mărește. Vom vedea dovezi multiple, cum El ține seama de diferitele împrejurări posibile. Cât de mult arată aceasta, că simplitatea în lucrurile lui Dumnezeu este cheia ca noi să înțelegem clar lucrurile acestea! Dacă eu sunt simplu, atunci nu mă voi preocupa cu mine însumi și cu lucrurile proprii, nu voi fi umplut cu gândurile altora, ci mă încred în Dumnezeu și știu că El are numai o țintă înaintea ochilor; să onoreze pe Domnul Isus, Cel care L-a glorificat pe Tatăl.

La prima ocazie, la Rusalii, avem forma cea mai bogată în conținut a darului Duhului Sfânt venit de sus. De aceea vom face bine să luăm deosebit de exact în seamă relatarea inspirată a acestui eveniment. Petru spune în discursul lui: »Și acum, fiind înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.« Aceasta vrea să spună, că ei aveau înaintea lor lucruri palpabile, în care ei puteau vedea clar împlinirea acestei făgăduințe a Tatălui. Duhul Sfânt făgăduit, în Sine Însuși, nu era perceptibil pentru simțuri, dar El a fost însoțit în afară de o putere vizibilă. Este important să diferențiem aceasta, căci altfel există pericolul să se treacă cu vederea și să se tăgăduiască darul nespus de mare al Duhului, care este totdeauna mult mai mare decât toate efectele Lui, dacă lipsesc semne exterioare. Desigur aceste semne au fost importante la locul lor, dar ele nu erau mai mult decât o dovadă a prezenței și a darului Duhului Sfânt ca ceva cu totul nou pe pământ.

Răspunsul lui Petru în Ierusalim aruncă multă lumină asupra acestui adevăr. Când iudeii au auzit cum apostolul îi învinovățește așa de clar că au lepădat pe Mesia al lor și L-au răstignit, și pe lângă aceasta văd că Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa, ajung într-o mare nevoie lăuntrică cu privire la starea lor de pierzare. Apostolul le spune: »Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.« Să medităm atenți la aceste cuvinte! El nu le cere simplu, să creadă. În această solicitare la pocăință în loc de credință este inclusă o profundă înțelepciune divină. În Scriptură nimic nu este la voia întâmplării. Cu o altă ocazie, în Filipi, a fost exact invers. Acolo Pavel și Sila îl solicită pe temnicerul zguduit în primul rând să creadă, și nu atât de mult să se pocăiască.

Desigur, nu vreau să încerc pe nimeni, dimpotrivă, doresc cu plăcere să ajut aceluia care văd această diferență, dar nu o înțeleg. Nu este un om, cel care a scris aceste cuvinte în felul acesta, ci Dumnezeu, și în El ar trebui să ne încredem întotdeauna. Niciodată nu ar trebui să

vedem în Cuvântul lui Dumnezeu ceva ca fiind hazard lipsit de importanță. Un lucru este clar: fără credință nu este pocăință adevărată, după voia lui Dumnezeu. Poate să fie credință neautentică, așa după cum poate fi și pocăință neautentică. Însă pretutindeni unde una a fost lucrată prin puterea lui Dumnezeu, o găsim și pe cealaltă lucrată tot așa. Și cu toate acestea toți știm din experiență (și în Cuvântul lui Dumnezeu, cheia pentru toată cunoașterea noastră și pentru toate experiențele noastre, găsim confirmat aceasta), că sunt diferențe în felul cum cineva simte lăuntric și felul în care aduce aceasta înaintea lui Dumnezeu. La unii este preponderentă acțiunea morală profundă asupra conștiinței; la alții pacea și bucuria în credință trec mai mult pe prim plan. Fără credință nu are loc nici o lucrare spirituală reală, de valoare, în conștiință; tot așa nu este nici o credință autentică potrivită lui Dumnezeu, fără o lucrare autentică a Duhului în conștiință. Așa cum Petru a chemat pe iudeii din Ierusalim la pocăință, tot așa Pavel spune atenienilor, că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. În alte ocazii, atât iudeii cât și păgânii sunt invitați să creadă. Fapt este, că ambii s-au pocăit și au crezut. Însă acolo unde una este scoasă mai mult în evidență decât cealaltă, are importanța sa.

Ceea ce cu această ocazie în Faptele Apostolilor 2 era deosebit de necesar, și la care s-a ajuns potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu, era smerirea acestor iudei mândri. De aceea pocăința este scoasă în mod deosebit în evidență ca ceva care dă la o parte firea și privește omul ca inutil. »Pocăiți-vă«, zice Petru, »și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos«, în Numele acestui Om pe care ei L-au răstignit și L-au lepădat. În aceasta era singurul izvor al binecuvântării pentru fiecare dintre ei. El era singura speranță pentru sufletele lor. În felul acesta ei au fost umiliți și făcuți ascultători. Ziua harului Său venise, dar ziua puterii Sale, potrivit cu Psalmul 110, încă nu venise. Harul a atins inimile lor și harul a lucrat ca ei să primească sentința lui Dumnezeu cu privire la ei și I s-au supus. Ei nu au mai avut o părere înaltă despre ei înșiși: au crezut că erau pierduți – ceea ce îi mai rămâne omului, este să creadă. Ei au ajuns realmente așa de departe, că au vrut să creadă că ei erau în totalitate răi în ochii lui Dumnezeu. De aceea El pune accent deosebit pe aceasta. El nu are nici o compasiune cu ei, din cauză că aceasta le străpungea inima: El a cerut chiar mai mult de la ei, și anume ceva, care întrucâtva trebuia să-i umilească și mai mult înaintea lui Dumnezeu. Petru a putut să insiste așa de mult la aceasta, deoarece el știa cât de bogat era harul Domnului Isus. De aceea el spune: »fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos ...«. Cu cât noi vestim mai mult harul, cu atât mai mult avem voie să îndrăznim și cu atât mai mult pot mai degrabă ceilalți să suporte faptul că noi insistăm pentru o pocăință profundă, pătrunzătoare. Este realmente necesar să se accentueze pocăința și să nu se diminueze și să se spună numai: „Oamenii trebuie să se pocăiască, dacă vor să vină la credință”. Dumnezeu nu Se mulțumește cu aceasta. El lucrează în ei, ca ei să recunoască înaintea Lui adevărata lor stare. Aceasta este totdeauna necesar și pentru fiecare foarte util. Să remarcăm în treacăt – dacă sufletul nu devine suficient de devreme conștient de aceasta, mai târziu va trebui să facă experiențe foarte umilitoare și dureroase. În loc să învățăm de la începutul drumului nostru în simplitate ce suntem noi, în loc să avem un sentiment profund al păcătoșeniei noastre – în măsura în care se poate aștepta aceasta de la unul întors de curând la Dumnezeu -, s-ar putea ca după aceea să fie nevoie să învățăm aceasta printr-o cădere adâncă, printr-un păcat vizibil, printr-o abatere vădită de la Dumnezeu, printr-o întoarcere dureroasă, după ce ne-am îndepărtat așa de mult de El din cauză că la începutul drumului nostru de credință nu am detestat suficient păcatul. Câte suflete nu au trebuit să sufere aceasta! Probabil ar trebui să adaug, că aceia, cu care noi ne

întâlnim cel mai des, sunt cel mai mult periclitați în privința aceasta. Acest pericol este pentru tineret în mod deosebit cu atât mai mare cu cât înțeleg mai mult harul Domnului, dacă cu aceasta nu este legat în același timp o conștiință sensibilă înaintea lui Dumnezeu.

Vrem să vedem ce urmează după solicitarea apostolului de a se pocăi și a se boteza: »Și veți primi darul Duhului Sfânt«. Desigur ei au ajuns să se pocăiască prin influența Duhului Sfânt. Dacă ei au primit Numele Domnului Isus Hristos, dacă ei au găsit în El iertarea și au fost botezați în acest Nume, - și un astfel de botez nu ar fi avut nici o valoare, dacă aceste suflete nu ar fi crezut cu adevărat în Numele Său – atunci nu se poate îndoii de faptul, că Duhul Sfânt a fost Cel care i-a condus la pocăință și credință în Numele Său. Din aceasta se vede clar, că primirea Duhului Sfânt, despre care este vorba aici, nu este același lucru cu acțiunea Duhului Sfânt, care conduce la pocăință și credință. Este mai degrabă o acțiune suplimentară care urmează după aceasta; este o binecuvântare suplimentară; este un privilegiu, care se bazează pe credința care este deja în inimă și este activă. Să se spună că cineva primește darul Duhului Sfânt în aceeași clipă în care el crede, cu siguranță nu corespunde adevărului. Este foarte greu de presupus că aceasta a avut loc vreodată. Prin aceasta nu vreau să spun că în practică darul Duhului Sfânt nu este dăruit în aceeași împrejurare – dar niciodată nu este dăruit în aceeași clipă. M-ar mira, dacă cineva mi-ar putea da un exemplu din Cuvântul lui Dumnezeu sau din practică. Despre un astfel de caz nu am auzit niciodată și un astfel de caz nu am văzut niciodată, și eu cred – ceea ce este mai important – că Scriptura exclude o astfel de posibilitate. Motivul pentru aceasta este foarte simplu. Darul Duhului Sfânt se bazează pe faptul că noi prin credința în Hristos suntem fii, oameni care cred, care au găsit odihnă în lucrarea Sa de răscumpărare. Aceasta are foarte clar ca premisă, că noi am fost născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu. Cât de important este aceasta vom vedea mai târziu cu o altă ocazie, când vom studia unele locuri din epistole. Am vrut aici numai să amintesc aceasta, căci aceasta se vede foarte clar din versetul nostru. Deci Duhul Sfânt nu ne este dat ca să lucreze în noi pocăința și nici ca noi să primim pe Hristos prin credință. În realitate este așa, că sufletele, după ce s-au pocăit, după ce s-au botezat în Numele Său și spre iertarea păcatelor, primesc darul Duhului Sfânt ca privilegiu suplimentar.

Mai doresc să atrag atenția asupra unui alt lucru, care de asemenea este important. »Darul Duhului Sfânt« nu înseamnă niciodată același lucru cu »darurile«. Sunt mulți care confundă »darul« cu »darurile«. În Cuvântul lui Dumnezeu ele nu sunt niciodată confundate; absolut deloc ele nu înseamnă una și aceeași. Chiar dacă în limba noastră nu este așa, însă în limba pe care o folosește Duhul Sfânt, ele sunt exprimate prin două cuvinte diferite. Fără excepție aceste două lucruri sunt diferite unul de altul. Desigur se poate ca ambele să fie dăruite cu aceeași ocazie. Cineva poate avea un dar sau altul și de asemenea să savureze prezența Duhului Sfânt în sufletul său. Se poate ca el să fie făcut capabil prin puterea Duhului Sfânt să ducă Evanghelia în lume sau să exercite în Adunare o slujbă de învățător sau de păstor. Și cu toate acestea darul Duhului Sfânt este un privilegiu total diferit de acestea. Acest dar nu constă în aceea, că El echipează pe cineva cu puterea Sa pentru un anumit scop, ci că El Însuși este dat. Desigur poate avea loc și această echipare, dar darul Duhului Sfânt este acea binecuvântare comună care a fost dată acolo fiecărui suflet care s-a pocăit și a fost botezat.

După aceea a urmat imediat o primire cu bucurie, sau cel puțin o »primire« a Cuvântului lui Dumnezeu, căci cuvântul „cu bucurie” în text este îndoielnic. Ei »au primit Cuvântul«. Aceasta este în orice caz sigur. Probabil a avut loc cu seriozitate, precum și cu bucurie, cu o senzație, care este caracteristică în astfel de situații. Ei au fost botezați în Numele lui Mesia al

lor, pe care mai înainte L-au disprețuit. »Și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete«. Ele toate erau, așa cum se descrie la sfârșitul capitolului, pline de har și de puterea lui Dumnezeu.

Dacă ne îndreptăm spre situația următoare, vom găsi acolo cu totul alte împrejurări însoțitoare. Ștefan a depus mărturia sa, și rezultatul a fost respingere totală din partea iudeilor; - el, plin de Duhul Sfânt, ei, în contradicție cu el. Așa cum au făcut părinții lor, tot așa făceau ei acum. Ștefan a pecetluit mărturia sa cu sângele său, și prigoana, a cărei primă jertfă a fost el, a împrăștiat toată Adunarea care era în Ierusalim, în afară de apostoli. Tocmai aceia pe care Domnul Isus i-a trimis să meargă în toată lumea, au constituit o excepție în această împrăștiere, și anume singura excepție. Aceasta arată cât de deosebit de greu este chiar și pentru oameni în cea mai bună stare să înțeleagă și să practice planurile harului lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu era hotărât să le împlinească, chiar dacă pentru aceasta El va trebui să folosească o forță propulsoare dureroasă.

Dacă nu ajunge dragostea, puterea harului, sentimentul pentru nevoia sufletelor și onoarea lui Hristos, să scuture pe cei cărora li s-a dat porunca, atunci Dumnezeu a purtat de grijă ca unelte mai slabe, dar care erau umplute de mesajul măreț al harului Său, să împrăștie acest miros plăcut pretutindeni. Ei »străbăteau ținuturile, vestind Cuvântul Evangheliei«. Printre alții era Filip, numit de apostoli și ales de popor să supravegheze împărțirea zilnică, care acum, după ce această slujbă a devenit imposibilă, primește curaj și merge să predice vestea bună. El vizitează cetatea Samaria, vechea rivală a Ierusalimului. Acolo nu le-a reușit iudeilor să impună Legea, și astfel au rămas izolați și nu au avut nici o legătură cu samaritenii. Ei nu le-au câștigat încrederea și nici nu erau o recomandare pentru acele adevăruri ale Legii, care le-au fost încredințate. Dar tocmai acolo unde Legea s-a dovedit fără rod trebuia acum Evanghelia să arate puterea ei. Filip predică pe Domnul Isus cu o așa simplitate și putere și Dumnezeu a dat binecuvântarea Sa așa de clar peste aceasta, că toată cetatea s-a umplut de bucurie. Chiar și un păcătos ca Simon vrăjitorul, de mult bine cunoscut cu căile și vicleniile lui Satan, a fost influențat de această influență sfântă, cu toate că atât conștiința cât și inima lui nu au fost cu adevărat mișcate. În orice caz schimbarea bruscă generală a fost prea puternică pentru el. Cel puțin Simon vrăjitorul se pleacă cu conștiința sa sub Evanghelie și se botează împreună cu ceilalți. Să observăm însă, că până acum niciunul de acolo nu primise darul Duhului Sfânt.

Din aceasta putem vedea clar diferența dintre *darul Duhului Sfânt* și *acțiunea Sa*, prin care sufletele sunt conduse la pocăință și credința în Evanghelie. Nu este nici o îndoială că numărul mare al samaritenilor convertiți erau credincioși adevărați, cu toate că aceasta nu se poate spune despre Simon. Și cu toate acestea Duhul Sfânt »nu coborâse încă peste nici unul dintre ei.« Aceasta înseamnă nu numai că ei încă nu au vorbit în alte limbi, și în afară de semnele făcute de evangheliștii însăși (versetele 6,7 și 13) nu au fost alte semne între ei. Coborârea Duhului Sfânt este cu totul altceva, cu toate că această coborâre a fost însoțită de aceste semne exterioare ale puterii Sale. Niciodată aceste două semne nu trebuie confundate una cu alta, ca și cum ar fi una și același lucru. Printr-o astfel de încurcătură a fost puternic lezat adevărul fundamental important despre prezența Duhului Sfânt pe pământ. Dacă aceasta ar fi așa, atunci Duhul Sfânt nu ar mai fi astăzi prezent, căci astfel de desfășurări de putere nu se mai întâlnesc astăzi. Din aceasta se vede ce pas spre necredință este să confunzi astfel de semne și însușiri ale Duhului Sfânt cu Duhul Sfânt Însăși. Repet, - aici în Samaria lipseau nu numai lucrările de putere, nu, Duhul Sfânt Însuși nu venise încă peste ei. Scriptura

accentuează aceasta, când spune: »Și apostolii care erau în Ierusalim, auzind că Samaria primise Cuvântul lui Dumnezeu, i-au trimis la ei pe Petru și pe Ioan care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duh Sfânt. Pentru că El nu coborâse încă peste nici unul dintre ei, ci erau numai botezați pentru Numele Domnului Isus.«

Vedem imediat aici o diferență clară, da, o diferență față de cele petrecute la Rusalii în Ierusalim. Acolo a venit Duhul Sfânt peste ei după ce s-au pocăit și au fost botezați în Numele Domnului Isus. Aici în Samaria El nu venise încă peste nici unul din ei, cu toate că ei crezuseră și au fost botezați. Cum se face aceasta? Sunt convins că a avut loc pe o bază întemeiată și potrivită lui Dumnezeu. Este justificat prin natura omului, că dacă Duhul Sfânt s-ar fi coborât la predica lui Filip imediat peste samariteni, vechea rivalitate dintre Samaria și Ierusalim ar fi continuat să existe. Samaria și-ar fi ridicat iarăși capul, harul Evangheliei i-ar fi consolidat chiar în pretențiile lor religioase. Cu siguranță era adevărat, că Ierusalimul a fost primul care a savurat această binecuvântare nouă și unică în felul ei; dar nu a simțit-o și Samaria la fel? Rezultatul din aceasta ar fi fost, că Ierusalimul și »muntele acela« ar fi rămas în continuare în opoziție și rezultatul, pe care Dumnezeu voia să-l dea prin prezența Duhului Sfânt, nu s-ar fi obținut. În loc să dea naștere la unitate prin dragoste, în loc să reveleze un singur Cap, o singură putere – un Cap în cer, o putere pe pământ, care lucrează într-*un singur trup* spre slava lui Hristos, - în afară de noua Biserică creștină din Ierusalim ar fi luat naștere în Samaria încă o nouă instituție. Dumnezeu a împiedicat aceasta, cel puțin pentru aceia care au fost atenți la căile Lui. Dumnezeu nu voia să tolereze nici măcar aparența unei acțiuni independente. Nimic nu este așa de dăunător pentru adevărul Bisericii lui Hristos pe pământ, ca independența.

Când Adunarea din Ierusalim sau în orice caz apostolii au auzit despre aceasta, (căci Adunarea era acum împrăștiată) au trimis doi din conducătorii lor, doi, care erau »stâlpi« - Petru și Ioan. Ei s-au rugat; însă Dumnezeu ne dă și o altă remarcă cu privire la intențiile Sale prin amânarea darului Duhului Sfânt în Samaria – și anume în acțiunea de punere a mâinilor. Această punere a mâinilor avea o însemnătate dublă: în primul rând împărțirea binecuvântării prin apostoli, în al doilea rând identificarea cu acțiunea Duhului Sfânt în Ierusalim. Era o mărturie înaintea lumii întregi, că Dumnezeu nu tolerează nici o rivalitate în Biserica Sa, - că aceia care erau conducători și căpetenii într-un loc, și în alt loc erau tot așa de neapărat necesari. Tocmai în această realitate recunoaștem cum lucrează Dumnezeu: cu toate că El dă binecuvântarea Sa în diferite moduri, această diferență este însă numai expresia înțelepciunii și grijii Sale, așa cum este binecuvântarea însăși. Evident că darul Duhului Sfânt este partea cea mai excelentă a acestei binecuvântări; dar și în cele mai mici diferențe, pe care le conține Cuvântul Său, putem totdeauna recunoaște bunătatea și înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu. Chiar dacă aici vedem o diferență foarte clară cu ziua de Rusalii din Ierusalim, aceasta dovedește cu atât mai mult cum ne iubește Dumnezeu, cum Domnul poartă grijă de Biserica Sa. Chiar și în felul cum El dăruiește darul minunat al Duhului Sfânt, El dorește să arate alor Săi – numai dacă ei vor să fie atenți la aceasta și vor să înțeleagă căile Sale – cum El vrea să fie cu noi în pericolele care vin din natura noastră.

În cazul următor, pe care îl studiem din Faptele Apostolilor capitolul 10, observăm iarăși altceva. Apostolul Petru este apelat categoric de Dumnezeu și trimis. I-a plăcut lui Dumnezeu să dea o mărturie dublă despre intenția lui de har. Corneliu, căpetenia păgână din Cezareea, în timp ce se ruga și postea a primit vizita unui înger, ceea ce l-a determinat să trimită soli la Petru la Iope. Apostolul însuși a fost cuprins a doua zi de un extaz. El a avut de trei ori o

viziune cu privire la această chestiune mare, ca și cum prin aceasta fiecare cuvânt a fost confirmat prin trei martori clari. Prin Duhul Sfânt Petru este mai mult încurajat pentru acest pas (Faptele Apostolilor 10,19-32). El consimte la rugămintea solilor lui Corneliu și se duce cu ei. Când și-a deschis gura, a trebuit să le spună despre ceea ce el însuși în chip copleșitor a avut parte. La început el a avut o mare rețineră, da, a îndrăznit chiar să discute cu Domnul despre viziunea mare cu privire la fața de masă mare. Când Domnul i-a poruncit să taie și să mănânce, el a spus că el niciodată nu a mâncat ceva întinat sau necurat. În mod repetat i se spune: »Ce a curățit Dumnezeu, tu să nu numești întinat!« În cele din urmă a înțeles lecția. »Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice națiune, cine se teme de El și lucrează dreptate este primit de El.«

În primul rând este clar, că această strigare nu a fost adresată unui slujitor la idoli păgân. În acest caz Petru vorbește unui om, care se temea deja de Dumnezeu și practica dreptatea. Așa a fost la Corneliu. Nu era unul neîntors la Dumnezeu, ci unul care se temea cu adevărat de Dumnezeu. El se ruga mult și făcea multe milostenii. Desigur rugăciunile făcute în convingere de propria dreptate și milosteniile nu pot să-l facă plăcut înaintea lui Dumnezeu. Dacă se fac astfel de lucruri ca să se obțină ispășire înaintea lui Dumnezeu pentru suflet, atunci acestea aparțin mijloacelor păcătoase ale necredinței. Însă Corneliu era un om temător de Dumnezeu – și aceasta în realitate, nu numai în ceea ce privește mărturisirea sa. El era născut din nou. Prin mesajul îngerului Dumnezeu a arătat aceasta și a recunoscut neprihănirea lui. Este imposibil să înțelegem numai că el nu era nimic mai mult decât un mărturisitor public al lui Dumnezeu, - aceasta fiind chiar și în ochii oamenilor o stare josnică și o oroare în ochii lui Dumnezeu. La citirea acestor versete am primit din nou impresia că Corneliu era într-o stare, pe care Domnul Însuși a creat-o în el, și de care El cu siguranță avea plăcere. Era atât înțelept cât și foarte îndurător din partea Domnului, că El, atunci când S-a îndreptat spre națiuni, a început cu un om a cărui temere de Dumnezeu nici măcar iudeii nu puteau s-o nege. Fără îndoială nu era altceva decât harul neîngrădit și nemărginit care trebuia adus păcătosului evident pierdut, da, celui mai mare dintre păcătoși. Aici însă la Corneliu nu era vorba să trezească pentru prima dată pe un păcătos din somnul păcatului, ci mai degrabă să aducă pe cineva, care era deja trezit, pe fundamentul conștient al relației intime cu Dumnezeu și în libertatea desăvârșită, așa că nimeni, care cunoștea și se temea de Dumnezeu și Cuvântul Său, să nu poată contrazice pretenția sa. S-ar putea ca aceste două lucruri în cele mai multe cazuri să se contopească. La Corneliu însă aceasta nu era așa, dar la timpul potrivit el și casa sa au auzit prin Petru Cuvântul lui Dumnezeu.

Este de asemenea demn de remarcat, că nu este prima dată că acest Cuvânt a fost auzit în Cezareea. Petru spune: »Cuvântul pe care El l-a trimis fiilor lui Israel ... voi Îl știți.« Este deci clar, că această căpetenie nu numai se temea de Dumnezeu și mai înainte deseori s-a rugat la Dumnezeu, ci și că el era conștient despre ce s-a predicat în toată Iudeea. Cum se face, că el încă nu a înțeles aceasta pe deplin pentru sine personal? Tocmai de aceea, pentru că el era unul care se temea de Dumnezeu și tremura înaintea Cuvântului Său. Atitudinea lui era pe deplin potrivită la timpul său. Această temere de Dumnezeu a fost cauza pentru care el nu a îndrăznit să apuce căile de har ale lui Dumnezeu. El putea să-și spună: „Dacă Dumnezeu a trimis Cuvântul Său lui Israel, atunci știu foarte bine că El le aparține lor și este sigur. Binecuvântat este poporul care are un astfel de Dumnezeu! Dar cine și ce sunt eu?” Tocmai din acest motiv el aștepta, până când lui însuși i-a fost adus acest Cuvânt. Tot așa este și astăzi cu Evanghelia. Ea este vestirea harului lui Dumnezeu oricărei făpturi; atunci însă ea era ceva

absolut nou. Desigur Corneliu avea cunoștință de Scripturile vechi și nu se îndoia de făgăduințe. Acestea nu erau pentru el adevăruri abstracte; el nu se îndoia că ele se împliniseră pentru Israel prin Hristos și în Hristos.

Acum însă, lui, păgânului Corneliu, la porunca lui Dumnezeu i se aduce Cuvântul prin Petru. Noi am citit: »Pe când vorbea încă Petru cuvintele acestea« (în mod deosebit, așa cum presupun eu, cuvintele: »Toți profeții mărturisesc despre El că, oricine crede în El primește iertarea păcatelor«), acest adevăr a pătruns în sufletul lui. Această mărturie directă deschide, potrivit cuvântului tuturor profeților, ușa pentru fiecare: »Prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor. Pe când vorbea încă Petru cuvintele acestea, Duhul Sfânt a venit peste toți cei care ascultau Cuvântul.« Cum? Fără botez? Fără punerea mâinilor? Fără să se roage pentru ei? Desigur, fără nimic din toate acestea, fără alte circumstanțe. În timp ce apostolul vorbea încă aceste cuvinte, tuturor le este dat Duhul Sfânt.

Aici avem deci o nouă treaptă, ceva, care se deosebește nu numai de ceea ce s-a întâmplat în Samaria, ci și de ceea ce s-a petrecut în Ierusalim în ziua de Rusalii. În Ierusalim iudeii trebuiau să fie botezați, și abia după aceea au primit numai ei Duhul Sfânt. Nu era destul numai faptul că ei au crezut Evanghelia, ei trebuiau să fie botezați în Numele lui Isus Hristos (desigur cu apă) spre iertarea păcatelor, »și veți primi darul Duhului Sfânt«. Samaritenii au fost botezați nu numai cu apă, acolo trebuia să se facă rugăciune, și apostolii trebuiau să-și pună mâinile peste ei, altfel Duhul Sfânt nu ar fi venit peste niciunul dintre ei. Aici dimpotrivă, Duhul Sfânt vine peste ei *toți* înainte de botez și fără punerea mâinilor de către apostoli. Cum se explică aceasta? Deci, singurul înțelept și bun Dumnezeu S-a îndurat de acești păgâni cu un har profund. Sosise clipa împlinirii pe deplin a tuturor planurilor Sale de mântuire, și în acest act unic în felul lui din casa lui Corneliu vedem prima desfășurare a harului Său. Desigur nu era o chestiune publică ca aceea din Ierusalim, când trei mii de suflete au fost adăugate Adunării. Acolo a fost frântă mândria și împietrirea inimii iudeilor față de Isus din Nazaret. Ei trebuiau să se plece înaintea acestui Nume, da, ei trebuiau chiar botezați în Numele acesta, altfel nu puteau primi Duhul Sfânt. La samariteni a fost altfel. Și lor le-a fost dată o lecție deosebită, prin care s-a lucrat împotriva rivalității lor față de Ierusalim și prin care se recunoaște și s-a consolidat marele principiu al unității Adunării (nu numai cel al adunărilor), pe care Dumnezeu a constituit-o pe pământ. Însă aici în Cezareea la Corneliu era vorba de încurajarea și câștigarea națiunilor, pe care Petru însuși le-a desconsiderat odinioară. Căci atunci când Domnul i-a zis să meargă și să facă ucenici din toate națiunile, el nu s-a dus. Chiar și atunci când Adunarea a fost constrânsă să predice Evanghelia, el a rămas acasă. Apostolii erau înceți (dacă am voie să spun așa), ei au rămas înapoia lucrării Domnului. Ei au avut puțină înțelegere despre harul Său mareț, care depășea toate gândurile copiilor lui Dumnezeu. Destul de șovăitor a fost el revelat de oameni, cu toate că Dumnezeu i-a apucat de mână în această lucrare (căci înainte ca Petru să fie în sfârșit la locul potrivit, nu era mult mai mult decât aceasta). Când însă după aceea el a predicat în Cezareea, cum muștră Dumnezeu acolo încetineala slujitorului Său, - chiar dacă o face cu o îndurare nemărginită! Când au venit cuvintele de pe buzele Lui, s-a petrecut ceva, o arătare de har, cum nici măcar în Ierusalim nu a fost văzută. Nici în Samaria nu s-a trăit așa ceva; căci acolo a intervenit o pauză potrivită cu înțelepciunea lui Dumnezeu; acolo era necesară punerea mâinilor din partea apostolilor, înainte ca binecuvântarea să poată fi dată în deplina ei dimensiune.

Aici în Cezareea nu găsim nimic de felul acesta. Aici totul era numai har pur. Este de la sine înțeles că în sufletele lor a avut loc mai înainte o lucrare a Duhului, și anume pocăință înaintea

lui Dumnezeu și credință în Domnul Isus. *Aceasta* este totdeauna necesar. O acțiune vizibilă din partea altora, de care ei trebuiau să aibă parte, nu a fost aici. Botezul a venit după aceea și avea caracterul unui privilegiu (ceea ce și este în realitate), care nu le putea fi oprit. Atât pentru iudei cât și pentru samariteni era necesară o anumită smerire. Pentru păgâni dimpotrivă totul era o încurajare. Dumnezeu voia să-i atragă la Sine și să reducă la tăcere orice împotrivire. În felul cum El dăruiește Duhul Sfânt, El oferă dovada cea mai strălucitoare cum El, atunci când se îndreaptă spre cel mai îndepărtat, tocmai de aceea, că este îndepărtat, oferă mult mai mult har. Nici o îndurare nu este mai mare ca aceea care caută și găsește pe păgânii sărmani.

Vrem să observăm, preaiubiți frați și preaiubite surori, că *noi* am primit în acest fel Duhul Sfânt. Noi aparținem păgânilor. Noi nu suntem nici iudei, nici samariteni. Dacă alții vor să se laude, că Duhul Sfânt a coborât din cer peste ei, să se laude: facă Dumnezeu ca ei toți să se poată lăuda și cu ceea ce a avut loc în Ierusalim în ziua de Rusalii și după aceea în Samaria. Nici un apostol nu a fost chemat să-și pună mâinile peste națiuni. Și totuși Petru, care n-a fost mai prejos de altul, cel care și-a pus mâinile în Samaria, era prezent în Cezareea; prin aceasta harul lui Dumnezeu față de națiuni s-a arătat cu atât mai mult. El a vestit tuturor celor prezenți vestea minunată; mai mult decât aceasta nu era nevoie să facă și nu putea să facă. Dumnezeu Însuși l-a întrerupt. O pregătire prin acțiunea omului nu intra nicidecum în discuție; nici o punere de mâini, nici măcar botezul. Nimic din acestea nu s-a făcut, înainte să fie dăruit Duhul, cu toate că apostolul Petru era acolo, atât ca să boteze cât și să-și pună mâinile, dacă aceasta ar fi fost nevoie. Se poate spune că omul dispărea dinaintea harului lui Dumnezeu care se revarsă. Și totuși cât de minunat este, că tocmai acesta este drumul pe care *noi* putem obține binecuvântările noastre și locul nostru înaintea lui Dumnezeu! În aceste evenimente Dumnezeu ne-a dat răspuns pe deplin la toate eforturile acelor care afirmă că noi ar trebui să avem apostoli, cu toate că nu este nici un apostol. Necredința desconsidera pe apostoli, atunci când ei erau prezenți; necredința afirmă că prezența lor este absolut necesară, ei ar fi singurul canal pentru darea Duhului Sfânt, cu toate că acest canal nu se poate găsi niciunde. Ce bunătate a Domnului, că El ne-a dat aici în Cuvântul Său scris dovada că acești oameni nu înțeleg ce spun și ce afirmă! Pot ceilalți, cine dorește, să se așeze înapoi în poziția samaritenilor sau a iudeilor; ea li se potrivește. Pot să spună că sunt iudei, chiar dacă nu sunt. Domnul dăruiește acelor care se mulțumesc să se recunoască înaintea Lui ca păcătoși sărmani dintre națiuni, binecuvântarea Sa cea mai bogată. Facă Dumnezeu ca toți aceia care se țin strâns de forme și rânduieli religioase, de unul sau altul din canalele de binecuvântare, să-și găsească adevăratul lor loc înaintea Lui și să se plece înaintea Lui, să vrea să fie ceea ce sunt în realitate, și anume, nimic, ca să poată fi binecuvântați pe deplin potrivit inimii lui Dumnezeu! În felul acesta a binecuvântat Dumnezeu atunci, și așa dorește El să binecuvânteze totdeauna. Nouă ni se cuvine să prețuim foarte mult harul Său. Apostolul a spus, că el își slăvea slujba (Romani 11). Tot așa, cred eu, ar trebui noi să slăvim harul lui Dumnezeu, care se ocupă așa de dumnezeiește de mult cu cei lepădați dintre națiuni, așa cum suntem noi. Noi ar trebui să vorbim mult și frecvent despre Acela care poate binecuvânta astfel de păcătoși sărmani, cum suntem noi. Dacă El putea face aceasta atunci, atunci o poate face și astăzi; fundamentul nu s-a schimbat. Prin aceasta nu spun că fenomenele însoțitoare sunt aceleași. În această relatare despre darul Duhului Sfânt în Cezareea putem recunoaște clar principiul după care Dumnezeu binecuvântează națiunile. Dacă vrei să primești mărturia

transmisă de Dumnezeu în lume, - întreb, în ce fel au primit Duhul Sfânt nu iudeii, ci națiunile? Prin Cuvântul vestit. Nu este și astăzi tot așa? Canalul este Cuvântul harului Său!

Fără îndoială în unele cazuri sunt întâzieri. Se întâlnesc suflete care au fost atinse cu adevărat de Duhul lui Dumnezeu, - mă refer nu numai în sentimentele lor, nu, mă refer la o lucrare reală a harului lui Dumnezeu în inima și conștiința lor -, și totuși nu au pace, nu au liniște adâncă și libertate în Mântuitorul. Aceasta nu este nicidecum neobișnuit. Să negăm noi din cauza aceasta, că Dumnezeu lucrează în ei? Să ignorăm ceea ce Dumnezeu a lucrat deja, numai pentru faptul că aceasta nu este încă tot ceea ce noi le dorim și trebuie să le dorim? Avem noi dreptul să spunem că nu a avut absolut nimic loc, atâta timp cât nu se vede o eliberare deplină a sufletului înaintea lui Dumnezeu? Las răspunsul în seama altora. Eu însumi nu îndrăznesc să gândesc sau să spun aceasta. Și rog pe toți frații mei să nu facă loc unei astfel de necredințe. Sper ca nimeni de aici să nu considere necesar să pună la îndoială veridicitatea acțiunii divine în suflete, deoarece ei încă nu înțeleg pe deplin ce a făcut Hristos pentru ei. Uneori ne comportăm lipsiți de precauție cu sufletele și le producem foarte multă pagubă, dacă nu recunoaștem lucrarea lui Dumnezeu în ei.

Dar mai există și un alt pericol. Să nu fim mulțumiți dacă vedem că un suflet se pocăiește și se îndreaptă spre Hristos. Să purtăm grijă, ca el să ajungă la deplina libertate, căci altfel și aceasta este necredință și arată sărăcia sa în cunoașterea îndeaproape a Cuvântului și harului lui Dumnezeu. Prin aceasta sufletul nu ajunge să savureze prezența deplină și acțiunea Duhului lui Dumnezeu. Noi trebuie să numim toate cu numele lor adevărat. Cineva se poate simți foarte nenorocit în conștiința de păcatele sale și în neliniștea care nu a găsit încă nici un răspuns în harul lui Dumnezeu și în lucrarea de mântuire a lui Hristos. Dacă vedem că o astfel de inimă dorește după Domnul Isus, atunci noi trebuie să numim aceasta *convertire*, și s-o privim ca lucrare de har a lui Dumnezeu, chiar dacă încă lipsește pacea conștiinței și mult mai mult a inimii. Dar dacă se rămâne la această stare, este greșit să se gândească că este destul dacă un suflet se întoarce la Dumnezeu de la păcatele sale, dacă se urăște pe sine însuși și se condamnă și privește la Domnul Isus. În astfel de cazuri este mai mult o dorință după El, decât o pace pozitivă în El. Sufletul nu este nici pe departe în posesiunea deplină a întregii binecuvântări, pe care vrea s-o aducă vestea bună. Trebuie să punem accent pe faptul că în Domnul Isus se găsește mult mai mult decât trezirea inimii și conștiinței, oricât de veritabil ar fi acest sentiment al păcatului și această dorință după Dumnezeu. Cred că toți ne facem vinovați de neglijență, dacă nu spunem cu insistență că un astfel de suflet încă nu a obținut ceea ce Scriptura ne arată ca fiind adevărata poziție a unui creștin înaintea lui Dumnezeu. Dacă Cuvântul Său are ca premisă că toți copiii Săi savurează pacea deplină, să ne mulțumim atunci noi cu mai puțin? Niciodată nu ar trebui să recunoaștem, că o inimă nou trezită, dar care încă mai este sub Lege, prezintă rezultatul deplin al adevărului care este în Isus, cu toate că noi suntem obligați să recunoaștem această stare ca veritabilă. Însă Dumnezeu are mult mai mult pentru ai Săi; nimic mai puțin decât un loc al binecuvântării, unde dispăre orice îndoială, orice teamă și orice grijă, în conștiința harului desăvârșit, care ne-a condus la El Însuși, ne-a ispășit păcatele și a rezolvat toate problemele.

Atâta timp cât există neliniște și luptă lăuntrică, starea sufletului corespunde încă credințelor din Vechiul Testament. Singura diferență este aceea, că *pentru ei* era imposibil să meargă mai departe, căci încă nu sosise timpul pentru aceasta, căci Eliberatorul încă nu venise. Eliberarea nu era înfăptuită. Baza binecuvântată, prin care obținerea păcii prin harul lui Dumnezeu a fost făcută o chestiune de credință, nu era încă prezentă, și căile lui

Dumnezeu nu au putut fi anticipate. Noi nu putem merge înaintea Lui. Noi putem să-L urmăm și ar trebui să ne bucurăm văzând bunătatea Lui trecând pe lângă noi; dar noi nu putem alerga înaintea lui Dumnezeu. Astăzi este prezentă această mântuire. Hristos a fost aici, a murit și a înviat; chiar și sufletele trezite nu înțeleg rezultatele imense ale lucrării Sale totdeauna într-o zi. Desigur este posibil aceasta, și nu mă îndoiesc că și astăzi există astfel de cazuri ca temnicerul din Filipi. În aceeași oră, în care a fost trezită conștiința acestui bărbat, a avut loc o altă lucrare a harului lui Dumnezeu la el, prin care el și toată casa lui au fost umpluți de bucurie. Pe cât de nenorocit era el înainte, pe atât de desăvârșit de fericit a devenit prin harul lui Dumnezeu în aceeași oră. Chiar și astăzi poate avea loc așa ceva pe parcursul unei ore, dar eu nu cred că aceasta este regula, așa cum deseori se presupune.

Să luăm de exemplu pe apostolul Pavel. Dacă a fost vreodată un om care s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, atunci cu siguranță a fost el pe drumul Damascului, și anume printr-o neobișnuită arătare de putere. Și cu toate acestea în mod evident Dumnezeu nu-l conduce imediat la libertatea deplină. Zile și nopți în șir a fost profund zguduit, că nici nu a mâncat și nici nu a băut, și chiar a fost orb. Toate acestea caracterizau starea lui spirituală. El a văzut cu adevărat pe Hristos în slava Sa, el personal. Dar a ajuns el prin aceasta la savurarea plină de pace a tuturor acestor slăvi? Nu mă îndoiesc, că în el a avut loc o altă lucrare imediată, roada acțiunii adevărului asupra omului lăuntric. Și totuși, până când a venit Anania la el și a fost botezat, el a fost foarte departe de liniștea și libertatea deplină. Atunci, după cum știm, l-a umplut Duhul Sfânt și prin aceasta el ajunge – și aceasta este totdeauna așa – în savurarea conștientă a binecuvântării depline. Aceasta nu lezează în nici un fel nici plinătatea și nici libertatea vești bune, dimpotrivă, lasă loc realităților să aibă loc așa cum sunt. Nu se poate băga cu forța starea multor suflete într-o teorie. Dacă suntem serios îngrijorați de suflete, putem întâlni în fiecare zi situații, fără să căutăm după aceasta, care nu se încadrează într-o anumită teorie. Să le observăm, indiferent unde, și vom constata că acolo are loc o lucrare reală a lui Dumnezeu în suflet. Această stare poate dura zile, săptămâni, luni și ani. Foarte des un suflet este adus la deplina libertate înaintea lui Dumnezeu abia după un timp lung. Dar dacă cineva ajunge la această libertate, acolo este nu numai viață, ci după părerea mea primirea Duhului Sfânt.

Înainte de a încheia această temă, vreau să mai atrag atenția asupra altceva. Când Dumnezeu începe o lucrare, atunci El o și termină, cu toate că nu totdeauna imediat. De aceea sunt pe deplin convins, că nimeni nu moare fără ca lucrarea lui Dumnezeu în sufletul lui să nu fie terminată. Aceasta ne-o arată Cuvântul lui Dumnezeu, și experiențele mele au confirmat aceasta. Pretutindeni, unde Dumnezeu creează viață nouă, El dăruiește acolo și Duhul Sfânt. Eu nu cred că aceasta are loc totdeauna de la început, Scriptura dovedește chiar contrariul. Și totuși fiecare, pe care Dumnezeu vrea să-l binecuvânteze astăzi, va ajunge mai devreme sau mai târziu să savureze pe deplin pacea cu El. Eu nu vorbesc acum despre cunoștință. Dacă ar fi vorba de aceasta, atunci ar trebui să ne întristăm, căci ea se găsește la așa de puțini. Toți știm cât de nenorocite pot fi ani mulți suflete cu adevărat evlavioase. Niciodată însă nu am văzut pe unul din aceste cazuri, în care Domnul nu a făcut fericit sufletul înainte ca El să-l cheme la Sine. Eu am văzut exemple minunate, cum toate incertitudinile și problemele care au înnourat toată viața un suflet în care era cu adevărat viața dumnezeiască, au dispărut deodată, și nu mă îndoiesc că sunt mult mai multe cazuri de felul acesta. Ei trăiesc cum harul lui Dumnezeu alungă în cele din urmă toți norii de pe suflet. Rămâne desigur deschisă întrebarea, dacă aceste suflete recunosc clar cauza reală a acestor incertitudini și probleme.

După experiența mea ajung la concluzia, că un suflet care a fost făcut viu prin Duhul lui Dumnezeu sau s-a convertit (în fond, este același lucru, este însă privit dintr-un alt punct de vedere), în cele din urmă primește și darul Duhului Sfânt. În anumite împrejurări acești oameni trebuie să aștepte un timp mai îndelungat, deoarece ei nu sunt gata să se supună dreptății lui Dumnezeu.

Este remarcabil, că la vizita lui Petru în Cezareea botezul urmează după darul Duhului Sfânt. Apostolul atrage atenția asupra faptului că nu numai că Duhul Sfânt a venit asupra lor așa cum a venit peste iudei în ziua de Rusalii, ci ei au vorbit în limbi; aceleași dovezi de netăgăduit ale acelui dar mare erau deci prezente. Aceasta avea o însemnătate mare, deoarece replica fraților credincioși circumciziei, care însoțeau pe Petru, a fost redusă la tăcere. Când el a auzit cum ei măreau pe Dumnezeu, atunci »Petru a răspuns: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”« El știa foarte bine cum prejudecățile fraților iudei își vor revendica dreptul. Era de asemenea ceva cu totul nou, că credincioși dintre neamuri se botezau cu apă. »Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?«

Un alt fapt este și mai remarcabil – și el este confirmat în Scriptură prin multe alte locuri -, și anume, că executarea botezului niciodată nu este un privilegiu deosebit al unui bărbat din Adunare numit oficial pentru aceasta. Petru era de față. Dacă ar fi fost necesară o demnitate mai mare pentru aceasta, atunci Petru ar fi putut face botezul. Se poate însă înțelege foarte simplu textul relatării numai așa, că el personal nu a făcut botezul. El a purtat grijă, ca ei să fie botezați; el »a poruncit să fie botezați«. Niciunde nu se spune, că el personal i-a botezat. În același sens vorbește și Pavel despre activitatea sa în Corint și mulțumește lui Dumnezeu că el nu a botezat pe nimeni acolo, în afară de câțiva puțini. Foarte sigur și Petru a fost călăuzit aici de Dumnezeu, chiar dacă dintr-un alt motiv, să nu facă nici un botez. Dacă ar fi fost altfel, cum ar fi interpretat mulți oameni acest caz? Ei ar fi încercat să facă dintr-un eveniment, prin care Dumnezeu acționează spre propria Sa onoare, să scoată onoare pentru ei înșiși. Dumnezeu a împiedicat aceasta. Chiar și marele și din belșug binecuvântatul apostol Pavel a fost botezat de unul din cei mai simpli ucenici. Dacă persoana care efectuează botezul ar avea vreo importanță, ne-am putea aștepta ca aceasta să fie luat în seamă atunci când se boteza un apostol. Anania se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu și spune »frate Saul!« și îl botează imediat. Aici nu găsim nici o așteptare după o personalitate oficială. Nu este aceasta o dovadă convingătoare pentru necredința omenească, că o realitate așa de evidentă și concludentă este simplu trecută cu vederea și fals interpretată? Își închipuie oamenii din timpurile trecute sau actuale că ei știu mai bine decât Scriptura? Înțeleg ei și pot ei transmite voia Domnului pentru slujitorii Săi și Biserica Sa mai bine decât o fac scriitorii inspirați? Dumnezeu nu a acordat niciodată o împuternicire, după care de exemplu numai slujitorii Evangheliei au voie să facă botezul. Nu, s-au făcut eforturi deosebit de mari să se dovedească exact contrariul, și aceasta atunci când nu era nici o necesitate în privința aceasta. La Corneliu, un om cu o poziție înaltă, nu ar fi fost nevoie să se caute un bărbat, care ocupa o poziție deosebită în Adunare, căci Petru era de față. Dacă ar fi fost prevăzută o ordine vrută de Dumnezeu în astfel de forme, așa cum începând de atunci este cerută de oameni, de ce atunci aceste forme nu au fost respectate într-o situație așa de importantă, cum era botezul lui Corneliu, care ar fi slujit ca ghid tuturor celor care voiau să se orienteze după modelul apostolilor? Ca și Pavel, și căpetenia păgână împreună cu familia sa au fost botezați de aceia care în zilele noastre ar fi numiți laici. Uneori s-a întâmplat, că apostolii sau evangheliștii au făcut botezul, dar în nici un caz botezul nu a

fost privit ca ritual oficial: alți frați au avut voie să boteze, și au botezat, chiar și atunci când un apostol era de față. Remarcăm aceasta numai în trecut.

În cartea Faptele Apostolilor mai este un caz, pe care trebuie să-l amintesc în legătură cu tema noastră. »Pe când Apolo era în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit câțiva ucenici și le-a zis: „Ați primit voi Duh Sfânt când ați crezut?” Și ei i-au spus: „Nici n-am auzit că există Duh Sfânt.” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat în adevăr cu botezul pocăinței și spunea poporului să creadă în Cel care venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei, au fost botezați pentru Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proceau.» (Faptele Apostolilor 19,1-6).

Acest exemplu este de asemenea remarcabil ca și acelea pe care le-am studiat deja și tot așa de clar în înțelesul său. Fără îndoială apostolul a recunoscut în starea spirituală a acestor „ucenici” o anumită lipsă, prin care el s-a văzut dator să-i întrebe dacă atunci când au crezut au primit Duhul Sfânt. Aceasta este deci, - cu toată certitudinea cel puțin în duhul apostolului, - așa ceva ca și primirea Duhului Sfânt după credință. El nu pune la îndoială veridicitatea credinței lor, dar el avea un motiv să întrebe, dacă ei au primit Duhul Sfânt și răspunsul lor este tot așa de simplu: »Nici n-am auzit că există Duh Sfânt.« Ei nu arată, așa cum din neștiință se spune uneori, necunoștință despre existența Duhului Sfânt. Era vorba de întrebarea, cum și când primesc credincioșii Duhul Sfânt. Făgăduința Duhului Sfânt în sine era cunoscută demult. Ioan Botezătorul, cu care ei stăteau mai mult sau mai puțin în legătură, mărturisea nu numai de faptul că venirea lui Mesia în Israel era aproape, ci și de faptul că acest Mesia, nu ca el însuși, va boteza nu numai cu apă, ci și cu Duhul Sfânt. Da, fiecare cititor al Vechiului Testament știa nu numai de existența Duhului Sfânt, ci el cunoștea și făgăduința îndurătoare a lui Dumnezeu, că El va fi revărsat în ultimele zile. Între toți învățătorii era Ioan Botezătorul cel care a pus cel mai mare accent pe faptul că Mesia va fi unealta pentru această atestare minunată a favorii lui Dumnezeu față de oameni. Acești ucenici din Efes erau oarecum în necunoștință de faptul că această făgăduință era pe punctul de a se împlini, că credincioșii dintre iudei, samariteni și națiuni au primit deja Duhul Sfânt prin ascultarea credinței și nu prin faptele Legii.

Apostolul îi întreabă în continuare, cu ce botez au fost botezați. Ei cunoșteau numai botezul lui Ioan. Aceasta a oferit apostolului ocazia să dea o explicație importantă: Ioan nu a vorbit despre nimic mai mult decât despre botezul pocăinței. El a cerut acea judecată de sine, pe care numai Duhul o poate provoca în sufletele care se supun Cuvântului lui Dumnezeu. Acest Cuvânt descopere ruina lor morală înaintea lui Dumnezeu. Acea putere, care se bazează pe lucrarea înfăptuită, dar care niciodată nu poate locui în omul care este încă păcătos, până în momentul când sângele a curs și a fost stropit, este întrucâtva baza ca El să poată locui cu puterea Sa în acest om (putere prin care sufletul mântuit și eliberat este legat cu El, Biruitorul), - acea putere nu a fost încă dată. Ioan putea numai să strige poporului să creadă în Acela care va veni după el, - și anume, în Hristos. Pavel dimpotrivă, predica un Mântuitor, care venise deja și care înfăptuise lucrarea de salvare. »Când au auzit ei, au fost botezați pentru Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proceau.«

Aici este un alt caz, la care nu lipsesc semnele exterioare. Aceste semne însă nu sunt confundate nici aici și nici în alte locuri cu darul Duhului Sfânt. Ucenicii au fost botezați cu

botezul creștin. Botezul pocăinței nu era suficient pentru ei. Ei au fost botezați pe Numele Aceluia care a murit și a înviat. După aceea ei au primit Duhul Sfânt, dar nu fără ca Pavel să-și pună mâinile peste ei. Din aceasta se vede cum Dumnezeu recunoaște și onorează funcția de apostol a lui Pavel din Tars așa cum El a făcut cu Petru și Ioan în Samaria. La fel cum cei doi trimiși apostolici nu numai în Ierusalim, ci și în Samaria, rivalii religioși ai Ierusalimului, au fost recunoscuți, și Pavel și-a pus mâinile nu pe aceia care prin predica sa s-au convertit dintre păgâni, ci pe ucenici, care erau deja botezați cu botezul lui Ioan. Deci nu găsim nimic care ar putea produce greutate, sau ar putea diminua sensul celor explicate de mine în toată simplitatea din Cuvântul lui Dumnezeu. Ambele situații, în care unul sau mai mulți apostoli și-au pus mâinile peste credincioși, ca să primească Duhul Sfânt, erau excepții. Ele rămân inferioare evenimentului principal, despre care nu auzim la nici un act asemănător al apostolilor. În unul din aceste cazuri, și anume cel mai însemnat (acțiunea lui Dumnezeu cu iudeii în ziua de Rusalii), în orice caz Scriptura tace cu desăvârșire cu privire la vreo punere a mâinilor. Putem fi siguri, că acolo nici nu era cineva, care să pună mâinile peste toți aceia care pentru prima dată au primit Duhul Sfânt în ziua aceea, nici apostolii și nici ceilalți o sută douăzeci. Dumnezeu Și-a rezervat ca acest dar mare să vină direct de la El și din mâna Sa. În celălalt caz știm sigur că credincioșilor *nu* li s-au pus mâinile peste ei, înainte să primească Duhul Sfânt. Și acest ultim caz este pentru noi cu atât mai important, deoarece este vorba de Corneliu și casa lui, deci de aceia dintre națiuni, din care facem și noi parte. De aceea aceste concluzii nu se pot contrazice. Chiar dacă ar fi apostoli, totuși ei nu ar fi necesari ca să-și pună mâinile peste noi și celorlalți dintre națiuni, ca astfel să primim Duhul Sfânt. Potrivit Cuvântului Său nu era felul în care Dumnezeu a dat atunci Duhul Său celor dintre națiuni. Exact ca și modelul nostru din Cezareea, noi avem parte la această binecuvântare nemărginită, după ce noi și pentru că noi am crezut în Hristos prin cuvântul lor, al apostolilor.

Domnul să fie glorificat, nu numai pentru darul Duhului Sfânt, nu, ci și pentru Cuvântul Său scris, prin care este dată pe față nebunia pretenției oamenilor, care sunt neexperimentați în ceea ce privește credința, și care zguduie pe cei îndoielnici și încurajează pe cei superstițioși. Facă Dumnezeu ca noi să ținem cu tărie »credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduită mai dinainte de vremurile timpului, de Dumnezeu, care nu poate să mintă« (Tit 1).